

LÓRINCZ L. LÁSZLÓ

Az Invázió elmarad

A galaktikákat irányító Végtelen Akarat a tanúm, hogy mindig is elleneztem az Inváziót. Sohasem értettem, mi az ördögért kell a Galaktikus Birodalom egész hadseregét mozgósítani, amikor egy jól sikerült kommandóakcióval el lehet intézni az egészet. Csakhogy a galaktikus nagyfőnök nagyfőnöki aggyal gondolkodik, míg én, a K kommandócsoport vezetője nyilván kommandófőnöki aggyal. Tiszta sor.

Azt is be kell vallanom, hogy amíg lehetett, elszabotáltam az Inváziót. Hamis jelentések sorát küldözgettem innen oda, onnan meg ide: végül aztán betelt a pohár, és nem hallgattak többé rám. Gyanakszom, hogy a birodalom inváziós osztályáról fúrt meg valaki: sejtem is, hogy kicsoda.

A baj akkor kezdődött, amikor egy másik kommandó elcsípte azt a hülyeforma fickót abban a lehetetlen viseletben. Csak megjegyezni kívánom, hogy az a terület az én akcióterületem volt, és a Z kommandó illetéktelenül avatkozott az ügybe. Ezért később meg is kapta méltó büntetését, de sajna az a furcsa figura akkor már itt volt köztünk. Hogy veszítették volna el valahol a galaktikus ködfelhők közepén!

A Z kommandócsoport úgy gondolta, hogy amíg én a hadsereg irányítóival veszekszem, beleköp a levesembe. Hát bele is köpött, annyi szent, csakhogy valamennyiünkébe!

Amikor a hadsereg irányító központjában kerek perccel a szemembe mondták, hogy menjek a fenébe, és törődjek a saját dolgaimmal, néhány pillanatra elveszítettem a fejem. Képükbe vágtam, hogy úgy bele fognak bukni az Invázióba, mint a piny, hiszen odaát, a szupergalaxisban sem hülyék a galaxislakók, azonkívül a hírközlésünk sem tökéletes. Csak én, egyedül én lennék képes egy olyan objektumot találni, ahonnan egy óriási parabolatükörrel be lehetne szórni az egész galaxist, megteremtve a normális hírközlés feltételeit. Szemem közé nevettek, és azt mondták, hogy csak rajta, keressek egy ilyen objektumot, ők már keresgéltek eleget, a siker legkisebb reménye nélkül. Ha találok, szóljak. Az Invázió természetesen a parabolatükör nélkül is megindul. Legfeljebb akadozni fog a hírközlés. Ezzel kirúgtak.

Tehetetlen dühömben leköttem a parancsnokság ajtaját - persze kívülről -, s visszarepültem a körletbe. Itt ért aztán a váratlan meglepetés. Ria, a kommandók nagyfőnöke magához rendelt, és közölte, hogy a 311-es négyszög 07-es objektumáról a Z kommandócsoport magával hozott valakit, akit nekem kell kihallgatnom, méghozzá a katonai irányító központ képviselőjének a jelenlétében.

A nagyfőnök ajtaját már nem mertem leköpní, még kívülről sem, csak bevágtam magam mögött. Mi a fene ez az egész? A katonák kiröhögnek, a Z kommandó beavatkozik a munkámba, ráadásul még ellenőrt is rendelnek a kihallgatáshoz. Érti ezt valaki? Elhatároztam, hogy most az egyszer én fogom kiröhögni őket. Nyilván nem tudják a

nyavalyások, hogy magam is megfordultam már néhányszor azon az átkozott 07-es objektumon, anélkül hogy bármi izgalmasat találtam volna. Az objektum lakott, lakói viszonylag értelmeseek, fejlődnek is, bár őszintén szólva nem túlságosan gyorsan. Vannak ott kontinensek, tengerek, fák, városok, miegymás. Kicsi, vacak, nincs értelme meghódítani. Ezt még azok a fafejű katonák sem gondolhatják komolyan.

Mindenesetre a Z kommandó a hátam mögött odafurikázott, felkapott egy fickót, és elhozta ide. Én pedig vegyem komolyan az egészet, és hallgassam ki... Már bántam, hogy nem köptem le mégiscsak azt az ajtót.

Első pillantásra nem láttam semmi különöset a jövevényen. Olyan volt, mint azok valamennyien a 07-es objektumon. Már persze, ami a testi felépítését illeti. Elég visszataszító volt a fickó, de volt már gyakorlatom benne, hogy elrejtsem viszolygásomat, ha nem hozzánk hasonló galaktikalakóval hozott össze a végzet. Ennek is két lába volt, két keze, egy feje, azon meg a kommunikációs szerelék. Brrr!

A fickó a szőnyegen üldögélt, lábait keresztbe vetette, és érdeklődve bámult körbe-körbe. Amikor Ria rákacsintott, rémulten behunyta a szemét.

Mielőtt szóba elegyedtem volna vele, hidegen üdvözöltem Vart, a Z kommandócsoport képviselőjét, és biccentettem, hogy megadhatja az ilyenkor szokásos információkat. Var kidüllesztette a mellét, és büszkén fecsegni kezdett. Ecsetelte leszállásukat az objektumon, majd azt, hogy hogyan kapták el a fickót. Eddig gúnyos mosoly játszott az arcomon, most azonban figyelni kezdtem. Főleg, amikor arról fecsegett, hogy tulajdonképpen nem is akarták elhozni *onnan* a fickót, csupán az életét akarták megmenteni. A fickó ugyanis néhány társával együtt egy cethal hátán ült, a tenger közepén.

Alig tudtam leplezni, hogy mélyen megrendített a dolog. Eddig azt hittem, hogy nálam senki sem ismeri jobban a 07-es objektum lakóit. Vagy talán Var értett félre valamit?

Gúnyos képet vágtam hát, és félbeszakítottam. Mondtam, hogy szép, szép, amit láttak, de az aligha lehetett a valóság. A 07-es objektum lakói fejletlenek ugyan, de nem hülyék. Eszük ágában sincs ráülni egy cethal hátára, ami *közismerten* - a szót alaposan megnyomtam - a tengerben él, a lakók pedig a szárazföldön. S mint ilyeneknek, eszük ágában sincs ráülni egy cethal hátára. Ami pedig a Z kommandót illeti, hát előbb nyissák ki a szemüket, és aztán beszéljenek, ha már más területére ette őket a fene.

Var nem hagyta annyiban a dolgot. Azt mondta, ő is tudja mindazt, amit elmondtam, s csodálkozott is a dolgon, csak hogy mégis igaz, amit mond. Az a cethal ugyanis nem normális cethal volt, mivel ki tudja, mióta lebegett már a tenger felszínén, olyannyira, hogy például pálmafák nőttek a hátán. Ez tévesztette meg a békés hajósokat, akik kikötöttek a cetén: azt hívták, hogy sziget, ami még nem is lett volna nagy baj, de tüzet is gyújtottak rajta. Erre a cethal megsértődött, és lemerült a vízbe: magával rántva a pálmafákat, a tüzet és a hajósokat is. Mivel a galaktika első számú törvénye értelmében mindenkinek kötelessége az azonnali segítségnyújtás, leszálltak a vízre, és megpróbálták megmenteni a hajósokat. Sajnos, ezt az egyetlen fickót tudták csak kihúzni a hullámok közül. Betették a kabinba, hogy majd partra lökik valahol, de szinte ugyanabban a pillanatban, ahogy a fickó magához tért, fellángolt a Q szektorban egy szupernóva. Másodpercnyi tétovázás nélkül szedték, a sátorfájukat, és meg sem álltak hazáig. A fickó még itt van.

Hát valóban itt volt. Ült a szőnyegen, és vagy eltakarta az arcát, vagy úgy bámult ránk, mintha mi lennénk a rondák, és nem ő.

Sóhajtván beindítottam a kommunikátort, miután hozzákapcsoltam magam. Intettem a fickónak, hogy beszéljen. Nehezen értette meg, mit akarok tőle, de azután ömleni kezdett belőle a szó. A kommunikátor ráállt a vonalra, s néhány perc múlva már ő is tudta és én is, hogy kivel van dolgunk. Egy óriási kattanás, és a kommunikátor fordítani kezdett.

- Ott evett volna meg a fene, amikor eljöttem Bagdadból - kesergett a fickó -, hiszen szilárdan feltettem magamban, hogy többé nem hagyom el Bagdad városát, s hátralévő napjaimat ott

élem le a palotámban, békességben és vigasságban. De állhatatlan az ember, és szilárd elhatározásait pehelyként fújja el a legkisebb szél is!

Beletúrt selymes szakállába, tünődött egy ideig, majd folytatta:

- Egy napon kereskedők látogattak meg. Vendégül láttam őket, s ők lakmározás közben elmondták: nagy útra készülnek, Bászra kikötőjében már várja őket a hajójuk, megrakva portékával; bejárják a tenger szigeteit, adnak-vesznek, cserélnek, világot látnak, embereket ismernek meg, öregbednek tapasztalatban, és gyarapodnak vagyonban.

Ez volt az a szél, amely az én szilárd elhatározásomat elsodorta, és az én feltett szándékomat romba döntötte.

Var és a többiek elképedve bámultak rám. Bár ők is hallották az idegen minden szavát, érteni mégsem értették. Őszintén szólva én se mindent.

Ekkor a kihallgatás általános szabályai szerint kérdezni kezdtem:

- Ki vagy?

A fickó megsimogatta a szakállát, és rekedt hangon nyögte ki:

- Szindbád. Ez a nevem. Bagdadi kereskedő vagyok.

- Hogy jutott eszedbe, hogy felmássz egy cethal hátára, te szerencsétlen?

Elképedve nézett a szemembe.

- Az cethal volt? De hisz a cethal hátán nem nőnek pálmafák!

- Ezen nőttek. Ráadásul még tüzet is gyújtottatok!

- Elérkezett az esti étkezés ideje, *marid!*

- Micsoda?

- Hát nem *marid* vagy?

Hiába nyomtam a *megfejtés* gombot, a kommunikátor hallgatott, mint a csuka.

A szakállasnak felderült a képe.

- Akkor bizonyára a dzsinnek országába jutottam. Ó, magasságos Allah! Lesz miről mesélnem odahaza. Te a dzsinnek királya vagy?

A kommunikátor bölcsen hallgatott, de én már kitaláltam, mi a dzsinn. Olyasmi, mint nálunk a gubu. Az ürgubu.

- A dzsinnek országában vagy - bólintottam. - Az ott a fődzsinn! - és Riára mutattam.

A fickó bólintott.

- De ronda!

Aztán elismerően bólintott felém is.

- És te is nagyon ronda vagy, uram. Mit akartok tőlem? Tényleg, mit is, az ördög vigye el...

Ekkor Var szólalt meg, egészen váratlanul.

- Hogy tájékozódtok odalenn, a tengeren, Szindbád? A szakállas megértette a kérdést, és elmosolyodott.

- Az Aldebaran csillag után...

Var ekkor felordított, s a kommunikátor úgy felerősítette az ordítását, hogy a fickó a füléhez szorította a kezét.

- Jaj, Allah! Segíts!

Var kiszabadította magát a kommunikátorból, és Ria felé fordult.

- Megvan! Megvan! Tudom, melyik az Aldebaran. A CC-12. Ha *onnan* jól látni, hogy is kerülhetne el eddig a figyelmet, akkor *oda* kell telepíteni a parabolatükröt! *Onnan*, a 07-ről be lehet szórni az egész galaxist...

Odarohant Szindbádhoz, karjaiba kapta, és megcsókolta. A szerencsétlen tengerész ájultán lógott Var számos karja között.

Mondanom sem kell, én kaptam a megtisztelő feladatot, hogy telepítsem a parabolatükröt a 07-es objektumra. Szindbád békésen hortyogott, míg mi felkapcsoltunk a hipersebességre.

Var valami kotyvalékot öntött a szájába, amitől alighanem valóban a dzsinnek országába

álmodta magát.

Varral együtt összesen negyven tagból állt a kommandó: technikusokból, biztosítókból és egyéb szakértőkből. Sőt, a biztonság kedvéért még egy néprajzkutató is helyet kapott benne. Bár nem sok idő állt a rendelkezésünkre, a hadsereg naponta sürgette a parabolatükör azonnali letelepítését, mégis alaposan felkészültünk. Ugyanolyan ruhát varrattunk magunknak, mint amelyet a cetháton lovagló tengerész viselt, és két napforgás alatt sikerült teleszuggesztív tréninggel olyanná alakítani a testünket, mint amilyen a 07-es objektum lakóié. Az első napokban kissé furcsán éreztük magunkat ilyen sűrű tömeggé összepréselve, később aztán egészen megszoktuk a dolgot. Ki gondolta volna eddig, hogy úgy is lehet élni, hogy nem röpködnek légmolekulák az ember testének molekulái között!

Mivel a telekommunikátor túl nagy helyet foglalt volna el, kénytelenek voltunk megtanulni Szindbád nyelvét. Ketten ki is hullottak tőle a rostán, és két másik vállalkozóval voltunk kénytelenek pótolni őket. Hiába, birodalmunk egyik gyenge pontja a nyelvoktatás!

Var állapította meg a parabolatükör jövődjét, nagyjából azon a vidéken, ahonnan Szindbád is származott. Utasítása szerint először biztos rejtekhelyre tesszük a hajót, a cuccot, majd óvatosan felépítjük a tükröt. S mindezt úgy, hogy a 07-es lakói semmit se vegyenek észre. Rejtekhelynek a legjobb egy mesterséges barlang, amit, ha jól megy, egy éjszaka el tudunk készíteni sugárvágókkal. Szindbádot meg kirakjuk valahova a tengerpartra, hadd higgye a fickó, hogy a dzsinnek országában járt.

Bár, őszintén szólva, nem fült a fogam az egészhez, kénytelen voltam engedelmeskedni.

Ráadásul ezt a nagyképű Vart nevezték ki fölém mint politikai megbízottat, és ha nem akartam elfürészelnem magam a Nagytanácsnál, kénytelen voltam hallgatni a szavára.

Mindenknek a tetejébe Szindbád is újabb kalamajkát okozott. Mielőtt elaltattuk és beraktuk volna a hajóba, siránkozni kezdett, hogy *odalenn* senki nem fogja elhinni neki, hogy a dzsinnek országában járt, ha nem kap valami bizonyítékot. Egy dzsinn szakállát vagy valami ehhez hasonlót. Azonkívül elmesélte, hogy ez már az ördög tudja hányadik utazása, és eddig minden utazásáról gazdagon tért vissza Bagdadba. A cethal hátán hagyta minden vagyonát, amit még kimenthetett volna a vízből, ha mi nem ragadjuk el. Summa summárum, bennünket, "dzsinneket" tett felelőssé vagyona elvesztéséért.

Ekkor még a mindig szenttelen Var is fejeihez kapott dühében, de mit volt mit tenni, teljesíteni kellett a fickó követelését, ha nem akartuk, hogy összeöbégassa az egész objektumot. Kémikusaink készítettek neki egy zsák mesterséges gyémántot, amit kitörő örömmel fogadott. Var még a lelkére kötötte, hogy ébredése után a zsákot hagyja a tengerparton, mert leltári tárgy, aztán elaltatta. Én meg felütöttem a naplómra és beleírtam, hogy a 07-es objektum lakóinak alaptulajdonsága a pofátlanság.

S mint később kiderült, ebben nem is tévedtem.

Szindbád már a parton pihent a zsákkal, amikor megkezdtük a mesterséges barlang készítését. Egy éjszaka alatt kifúrtunk egy sziklás hegyet, és az ajtót érzékelő automatikára állítottuk.

Csak hogy ebben is volt egy bökkenő. Var utasítása szerint ugyanis semmi nem 07-es eredetű tárgyat nem hordhattunk magunknál, nehogy az objektumlakók rájöjjenek, hogy nem vagyunk közéjük valók. Ha viszont nincs nálunk semmi, mivel hozzuk működésbe az érzékelőt?

A problémát legügyesebb technikusunk, Dema oldotta meg. Olyan érzékelőt fabrikált, amely egy bizonyos hangsor kiejtésére nyitja vagy zárja az ajtót. Most már csak a megfelelő hangsorban kellett megállapodnunk.

Mindig is sejtettem, hogy a legjelentéktelenebb dolgoknál tud legtovább elvacakolni az ember, sőt nemcsak mi, hanem minden élőlény a szupergalaxisban. Egész délutánt töltöttünk ugyanis azzal, hogy megállapodjunk egy hangsorban, aminek a kitalálásához maximum tíz földi másodpercre lett volna szükség. Végül is Var elégette meg a dolgot, s amikor az itteni Hold felbukkant az ég alján, ahol a Nap lebukott, csak éppen a másik oldalon, Var a földre

ütött, és véget vetett a tanakodásnak. Felállt a fák alól, ahol eddig kuporogtunk, és a sziklafalba mélyesztett ajtóra mutatott.

- Elég! A hangsor a következő: Á-U-E-Á. Ellenvetés?

Legnagyobb megdöbbenésemre nem szólt ellene senki. Úgy látszik, valamennyien unták már a kuporgást, s szerettek volna dülőre jutni ebben a kérdésben is. Csodálatosképpen még néprajzkutatóknak sem volt egyéb ötlete, pedig nem volt könnyű fickó, annyi szent.

Dema ekkor bement a barlangba, vacakolt egy kicsit az érzékelővel, majd kidugta a fejét, és azt mondta, hogy minden rendben. Var erre elhátrált a legelső pálmafákig, amelyek a barlang előtti teret övezték, csípőre tette a kezét, és belevakkantott az éjszakába:

- Á-U-E-Á!

Az ajtószárnyak zajtalanul összezárultak. Vártunk egy kicsit, de nem történt semmi. Var megvakarta a fejét, és zavartan nézett ránk.

- Hogy a fenébe lehet kinyitni?

Mert mondanom sem kell, hogy abban elfelejtettünk megegyezni, milyen hangkódra nyíljon az ajtó. Végül is magától kinyílt, azaz Dema nyitotta ki bentről. Már-már újabb vita bontakozott ki a másik kódjelet illetően, amikor megrémülve az újabb időhúzástól azt javasoltam, hogy a nyitást is ugyanaz a hangsor végezze, mint a csukást. Dema bólintott, és a dolog ezzel elintéződött.

Igazság szerint még ezen az éjszakán meg kellett volna kezdenünk a parabolatükör felszerelését, de rettenetesen fáradtak voltunk valamennyien. Aki már repült hipersebességgel, tudhatja, hogy mennyire kikészíti az embert, arról nem is beszélve, hogy sűrűbb tömegű testünk is elég problémát okozott. Elüvöltöttük a kódjelet, bevonultunk a barlangba, becsuktuk az ajtót, és bemásztunk a hajóba. Eddig csodaszépen ment minden.

Másnap reggel Varral közösen felosztottuk a munkát. A néprajzkutatót hagytuk, hadd menjen a fenébe, sőt, adtunk melléje két biztonsági embert kísérőnek. Kizsebelni azonban elfelejtettük, hogy a fene ette volna meg a hanyagságunkat!

Amikor azok hárman eltűntek a legelső lakott település irányába, nekikezdtünk a munkának. A sziklás hegy tetején sugárvágókkal kivágunk egy teknőt, amibe a parabolatükört helyezük majd bele. Néhányan a cuccokat kezdték szétrámolni: tranzistorokat, távközlési kristályokat, szerszámokat stb. Páran őrséget álltak a környező dombok tetején, és vigyáztak, nehogy hívatlan vendég érkezék a barlangunkhoz, így dolgoztunk egészen délig, amikor is a 07-es objektum éltetője, a Nap felment az ég csúcsára.

Soha nem gondoltam volna, hogy egy ekkora vacak égitest ilyen meleget tud csinálni. Előbb csak sóhajtoztunk, majd meg valamiféle nedvesség kezdett szivárogni belőlünk. Megvallom, engem is páni félelem fogott el: azt hittem ugyanis, hogy rövid idő múlva szétolvadok, mielőtt még az ilyenkor szokásos autoszugesztív módszerrel halmazállapotot válthatnék.

A doktor azonban megnyugtató, hogy semmi baj, a nedvességet pótolni lehet. Meg is mutatta, hogyan. Az ember kinyitja azt a szervét, amivel hangokat ad ki, és beönti a folyadékot. Be, ha van.

Nekünk azonban nem volt. Amikor már sorban kezdtek kiesni kezünkből a szerszámok, a doktor leállította a munkát, és azt ordította, hogy a továbbiakban nem vállal felelősséget az életünkért, ha nem tankolunk egy kis folyékony üzemanyagot. A néprajzkutatót sajna elette a fene, így csak az én tapasztalatomra hagyatkozhattunk.

Sűrű sóhajtozás közben megvártuk, amíg a Nap kissé lejjebb megy az égen, akkor felszedelőzködtünk, és elindultunk a város felé. Valamennyien jól ismertük az emberek nyelvét, idegen tárgyat meg nem vittünk magunkkal, így nem is kellett tartanunk a leleplezéstől. Mindenesetre néhány mesterséges gyémántot a zsebembe dugtam, mert Szindbádtól tudtam, hogy ezért idelelni mindent lehet kapni. Talán még folyékony üzemanyagot is. Meglehetősen feltűnést keltettünk, amikor bevonultunk a városba. Pedig szépen voltunk öltözve, és a szakállunk is éppen olyan volt, mint azé a balfácán tengerészé. Mégis az

emberek becsukták előttünk házaik ajtaját, eloltották lámpáikat, anyák felkapták gyermekeiket, és elfutottak velük. Megkísértett ugyan a gyanú, hogy nem a néprajzkutató csinált-e valami disznóságot, de nem volt időnk a töprengésre. A város közepén találtunk egy kutat, amelyből éppen akkor húzott folyékony üzemanyagot egy ember. Odamentünk hozzá, és nem hagytuk elszaladni. Rábeszéltük, húzzon nekünk is néhány edénnyel, illendőképpen megfizetjük. Var megmutatta neki a legkisebb mesterséges gyémántot, mire az ember olyan sebesen kezdte húzni az üzemanyagot, hogy majd belegebedt. Felhúzott vagy tíz edénnyel, hosszú nyakú edényekbe töltötte, és az egészet nekünk adta. Óvatosan elvette Var tenyeréből a gyémántot, meghajolt, és nagy röhögve elfutott.

Intettem az embereimnek, hogy minden pár vegyen a vállára egy-egy edényt, és induljon vissza a barlanghoz. Igen ám, de ahogy vállukra vették az edényeket, az egyik sötét házból kirohant egy fickó nagy óbégatás közepette, hogy mit gondolunk, adjuk vissza az edényeit, mert ez mind az övé; aki eladta, az csirkefogó volt, valami Naszreddin hozza, és nem volt joga hozzá, hogy más tulajdonát eladja. Hogy megússzuk a balhét, Var neki is adott a gyémántok közül egyet, s most már mindenki meglelégedésére folytathattuk az utunkat a barlang felé.

A barlang bejáratánál a néprajzkutató állt leszegett fejjel, meglehetősen bánatosan. Ruhája cafatokban lógott a testéről, akárcsak a két biztonsági embernek. Sőt közülük az egyik a pálmafák alatt aludt, és olyan rettenetes horkolást csapott, hogy talán egészen a városig elhallatszott.

Var nem akart hinni a szemének meg a fülének, amikor a néprajzkutató elmesélte, mi történt velük. Annak rendje és módja szerint besétáltak a városba, igyekezve, hogy minél kevesebb feltűnést keltsenek. Csakhogy ugyanúgy jártak, mint mi. A nap hatására elkezdett olvadni a testük, s a kutató rájött, hogy pótolni kell az üzemanyaghiányt. Addig-addig kutattak körbe-körbe, amíg végre találtak egy helyet, ahol üzemanyagot mértek. Csakhogy nem fehér színűt, mint amilyen a mi edényeinkben volt, hanem pirosat. A kutató, felvértezve a helyi szokások ismeretével, tudta, hogy itt mindenért fizetni kell, ezért adott annak, aki az üzemanyagot kiszolgáltatta, egy mesterséges gyémántot. S alighanem itt történt a baj.

A töltőállomás vezetője felrikkantott örömeiben, és olyan sok edény üzemanyagot hordott eléjük, hogy nem is tudták hárman magukba önteni. Igyekeztek nagyon, de még úgy sem tudták mindet elfogyasztani, hogy néhányan az állomáson tartózkodók közül segítettek nekik. Egyszerre aztán azt vették észre, hogy a mértéktelenül fogyasztott üzemanyagtól egyensúlyi zavaraiuk támadnak, az egyik biztonsági ember pedig összeverekedett az egyre nagyobb tömegben köréjük gyűlő helyi lakosokkal. A néprajzkutató csak arra emlékezett, hogy őt is ütni kezdték, s egészen addig ütötték, amíg csak a töltőállomás vezetője ki nem cibálta mindhármukat a sötét éjszakába. Nagy nehézségek árán sikerült rátalálniuk a barlangra, mert végtagjaik sem úgy működtek, ahogy kellett volna. Ő maga például gyakran orra esett, a biztonsági ember pedig nekiment egy pálmafa törzsének, és betörte a fejét.

Var intésére a doktor megvizsgálta őket, majd fejcsóválva kijelentette, hogy alighanem valamilyen narkotikum hatása alatt állnak. Remélhetőleg a hatás pihenéssel elmúlik.

Kinyitottuk a barlang ajtaját - azt ugyanis nem mondtam, hogy az üzemanyag fogyasztása következtében azok hárman a hangsorkódot tökéletesen elfelejtették -, s behurcoltuk őket a barlangba, ahol olyan horkolásba kezdtek, hogy zengett az egész hegy.

A doki megvizsgálta a mi üzemanyagunkat, de nem tudott kimutatni benne semmit, ami narkóra utalt volna. Arról nem is beszélve, hogy mi már a városban is fogyasztottunk belőle, de egyikünkön sem jelentkeztek olyasféle tünetek, mint a néprajzkutató kis csapatán.

Úgy tűnt, minden rendben van, és folytathatjuk a munkánkat, amikor villámként csapott ránk a baj. Még hozzá olyan hatalmas erejű és fürgé villámként, amelyet csak a Q-14-es objektumon láttam, azt is csak a kabin ablakán át.

Éppen az irányítószerkezettel vacakoltam, amikor arra lettem figyelmes, hogy Dema ordít, mintha valami baja esett volna, és rövidesen Var is vonyítani kezdett. Kiugrottam a vezetőfülkéből, és feléjük rohantam. Elég sötét volt idebenn, csak a nyitott kabinajtókon kiszivárgó fény világította meg a barlangot.

Tétováztam, hogy merre keressem őket, amikor hirtelen felbukkantak előttem. Dema és Var arca fehér volt, mint a járgányunk belső borítása. Éreztem, hogy valami összeszorítja a torkom, de igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra. Ha én is elveszítem a fejem, mi lesz velünk . . .

Csípőre tettem a kezem - ezt a testhelyzetet különösképpen megkedveltem új formámban -, s megnyugtatóan rájuk ordítottam:

- Mi a fene történt már megint?! Ha ennyire ordítottok...

Dema egészen tiszteletlenül félbeszakított:

- Uram... nagy baj van. Óriási baj... Érthetetlen baj.

- Hogyhogy? - meredtem rájuk magam is megszeppenve.

- Valaki... - motyogta Dema - valaki idebenn járt, míg mi odakinn...

Éreztem, hogy szédülni kezdek, mintha én is ittam volna a piros színű üzemanyagból.

- Ez lehetetlen - motyogtam. - Egyszerűen lehetetlen. A hangsorkódot... rajtunk... kívül senki...

Var is csípőre tette a kezét, és szembenézett velem.

- Pedig bejött valaki. Egészen biztosan bejött.

- Honnan tudjátok?

Dema már csak zokogni tudott.

- Elloptak egy csomó mindent. A mesterséges gyémántok közül két zsákkal.

- Egye meg a fene! - nyugtattam őket minden meggyőződés nélkül. - Csinálunk majd másikat helyettük.

- Ez még mind semmi - nyögte Dema. - De elloptak több zsák tranzisztort is... és... a parabolaüvegből is.

- Nagy fehér gubu!

- Még nincs vége - mondta Var, és megsemmisítő pillantást vetett Demára. - Azt mondja, hogy megfűjták az óriás, bütykös parabolatranzisztort is.

Megfordult előttem a világ.

- A bütykös tranzisztort?

- Azt.

- De hát akkor...

- Nélkülük nem tudjuk üzembe helyezni a parabolatükröt. Anélkül pedig fuccs az Inváziónak! Felemeltem a kezem, és megpróbáltam gondolkodni.

- Megvizsgáltatok az ajtót?

- Még nem, de...

- Gyerünk!

Ekkor már valamennyiünk kezében ott csillogott a sugárvető, csak a néprajzkutató és a két biztonsági ember aludt eget verő hortyogással.

Az ajtón nem találtunk külsérelmi nyomokat. Var, mint igazi biztonsági tiszt, először a saját embereit vette gyanúba, hiszen azt tanulta, hogy az ellenséget elsősorban saját sorainkban kell keresni. Csakhogy mindenki, azt a hármat kivéve, tökéletes alibivel rendelkezett. Végig együtt voltunk mind a harminchetén.

Egész éjjel nem jött álom a szememre, és alighanem a többieknek sem. Mind a negyvenen citrátbányában fejezzük be az életünket, ha nem sikerül teljesítenünk a feladatot. Jóságos, nagy fehér gubu!

Reggel kihallgattuk a még mindig kótyagos néprajzkutatót. Esküdözött, akárcsak a két biztonsági ember, hogy ők bizony nem jöttek vissza a barlanghoz, és nem vittek el semmit. Különben az üzemanyag hatására a kódot is elfelejtették. Ráadásul, hogy a fenébe vihettek volna el hárman hét zsák cuccot?

Var is és én is beláttuk, hogy másutt kell kereskednünk. Már-már újabb utasításokat adtam ki, amikor a néprajzkutató szemlesütve bevallotta, hogy azért valami disznóságot mégiscsak csinált. No nem, nem a lopással kapcsolatban. Engedélyünk ellenére magával vitte a telehívóját, hogy veszély esetén kapcsolatba léphessen velünk. S verekedés közben, a városi töltőállomáson elveszítette. Vagy ellopták tőle: egyre megy.

Var tenyerébe temette a fejét, én is az enyémet. Aztán mindketten egyszerre jöttünk rá a megoldásra. Nem történhetett másként, mint hogy valaki elrejtőzött a pálmák között, kilesett bennünket, megtanulta a kódot, megvárta, amíg elmegyünk, aztán munkához látott.

Alkalmazta a kódot, mire a barlang ajtaja kinyílt. A fickó átkutatta a barlangot - nyilván valami szállítóeszköz is volt vele, talán a púpos állatok közül néhány, vagy a hosszú fülűek közül -, és megrakta szállítóeszközeit a cuccainkkal.

- A gyémántot még csak értem - kesergett Var. - De mi a fenének kellett neki négy zsák tranzisztort?

- Alighanem azért - mondta Dema -, mert mindegyikükhöz egy kristály van erősítve. Éppen úgy csillog, mintha gyémánt lenne.

- Ezért fűjta meg a bütykös tranzisztort is - mondtam a helyzet magaslatára emelkedve. - Akkora kristályok vannak rajta, mint az öklöm, és legalább tíz.

- Tizenkettő - mondta Dema.

- Annál inkább. Most csupán az a kérdés, hogy mit tegyünk?

- Azonnal meg kell változtatni a kódot! - heveskedett Var.

Elgondolkoztam, majd megráztam a fejem.

- Nem hiszem, hogy helyes lenne. Próbáljuk meg elkapni a fickót. Ha megfogtuk, visszaszerezhetjük tőle a tranzistorokat is és a bütykös óriást is. Máskülönben... Megborzongatott bennünket a félelem, hogy miattunk megy fuccsba az Invázió, és büntetésképpen mehetünk a Tejmurra citrátot bányászni, mint a közönséges bűnözők. Mind a negyvenen. Mint negyven rabló.

Két napig a bokrok között és a pálmafák tövében rejtőzködtünk, és vártunk a jó szerencsét. Üzemanyag-felvételünket messzemenőig korlátoztuk, hiszen nem merészkedhettünk be a városba. Attól tartottunk, hogy megjelenésünkkel esetleg elriasztjuk a tettet.

A harmadik napon végre siker koronázta várakozásunkat. A Nap leszállt, s a Hold feljött az égre, amikor a város felől a hosszú fülű állatok jellegzetes és nem kevésbé visszataszító ordítása hallatszott, némi nyugtalan emberi kiáltozással vegyítve. Ha lehet, még mélyebben süllyedtünk a bokrok közé, és vártunk.

Nemsokára ki is bukkant a félhomályból, közvetlenül az orrunk előtt egy férfi, néhány hosszú fülűt hajtva maga előtt. Egyikük hátán ott voltak az eltulajdonított zsákok csomóba kötve, még a leltári bélyegző is látszott az oldalukon. Var a sugárvetője után kapkodott, alig tudtam lefogni a kezét.

Ami ezután következett, álmomban se jöjjön elő. Ha más mesélné, aligha hinném el.

Harminckilenc szavahihető társam azonban a tanúm rá, hogy mindez megtörtént.

A fickó megveregette a hosszú fülűk hátát, aztán az egyre erősödő holdfényben a barlangunkat rejtő sziklafal felé fordult, és elrikkantotta magát:

- TÁRULJ, SZEZÁM!

S az ajtó, mintha csak mi ejtettük volna ki a kódszót, engedelmeskedett a szavának. Az érzékelő érzékelte a hangokat, az ajtó pedig kinyílt Ennyi volt az egész.

A fickó körülkémlelt, majd amikor nem látott semmi gyanúsat, lekapta a zsákokat a hosszú fülű hátáról, és belépett a nyíláson.

Ekkor történt a baj. A feldühödött és idegei felett uralmát veszítő Var kiugrott a tisztásra, és az érzékelő felé kiáltotta:

- Á-U-E-Á!

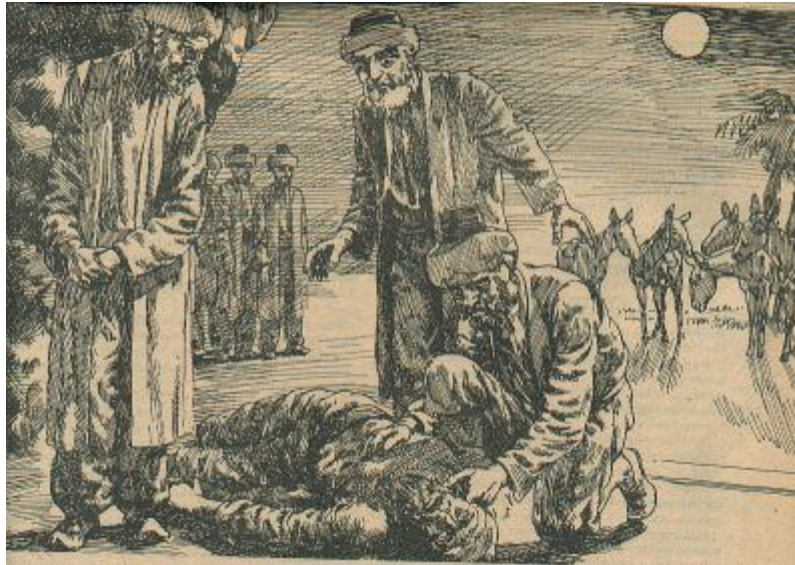
Mire az ajtó természetesen becsukódott. Legszívesebben a képére másztam volna, de már nem tehettem semmit. Különben meg én is hibás voltam, hogy nem ügyltem jobban rá.

Kezembe vettem a sugárvetőt, és vártam, hogy a fickó bentről kinyissa az ajtót, és elkaphassuk. Vártunk, vártunk, mind a negyvenen, de nem történt semmi. A hosszú fülűek nyugtalanul pislantgattak ránk, s egyikük ordítani kezdett.

Nem volt mit tenni, én is szembeálltam az érzékelővel, és elismételtem a szót. Az ajtó félrecsúszott, máris ott sötétlett előttünk rejtekhelyünk nyílása. S valami fehérség, éppen csak a küszöbön túl.

Amikor egyetlen ugrással a küszöbnél termettem, azonnal láttam, hogy tragédia történt. A fickó a földön hevert vérbe fagyva, s amikor föléje hajoltam, alig volt már benne élet. Varra néztem szemrehányón, ő pedig lesütötte a szemét. Az történt, hogy túlságosan korán zárta be az ajtót, és a fickót odacsípték az ajtószárnyak. Láttam, hogy nehezen lélegzik, és rövidesen meghal.

Var sápadtan állt mellettem, kezében a sugárvetővel. Tudta, hogy odahaza ezerszeresen is számot kell adnia tettéről. Hiszen megölt egy élőlényt, súlyosan megsértve ezzel a törvényt.

A haldokló fölé hajoltam, aki végre kinyitotta a szemét, és aggódva pillantott rám. Igyekeztem barátságos arcot vágni, és valami olyasmit motyoghattam, hogy nyugodjon meg, megmentjük az életét, persze nem mondtam komolyan, hiszen akkor már a doki is mellettünk állt, és reményvesztetten csóváltgatta a fejét. Mondom, a tolvaj fölé hajoltam, és barátságos mosollyal megkérdeztem tőle, hogy honnan tudta a kódot. Láttam rajta, nem érti a szavam, ezért lassan, figyelmesen ejtve minden szót, még egyszer megkérdeztem, hogy hogyan jött rá, mivel kell kinyitni az ajtót, és honnan tudta, mi van odabenn.

Csak nézett rám szótlánul, majd lassan megmozdult az ajka.

- Az... öcsém... - suttogta, aztán félrebillent a feje, és meghalt.

Gyászos képpel álltunk felette, és nem is tudtam hirtelen, kit sajnáljunk jobban; őt vagy magunkat. Mindenesetre kihúztuk a barlangból, gödröt ástunk, és jó mélyen eltemettük.

A temetés után tanácskozássra gyűltünk össze, amelyen én elnököltem. Var ugyan közvetlenül mellettem ült a földön, de nem tett kísérletet, hogy átvegye az irányítást. Érezte, hogy az után a hiba után, amit elkövetett, jobb, ha egy időre meghúzza magát.

A történetekből és a haldokló szavaiból a következőket szűrtem le. A halottnak van valahol, feltehetően a városban, egy öccse, aki a titok birtokába jutott. Minden biztonnyal úgy, hogy meglesett bennünket. Talán éppen akkor, amikor a tranzistorokat cipeltük ki-be. Nyilván azt hitte, hogy rablók vagyunk, akik egy barlangban tárolják kincseiket. Amikor aztán valamelyikünk becsukta a barlangot, valószínűleg akkor, amikor elindultunk folyékony üzemanyagért, megtanulta a kódot, hiszen egyáltalán nem bonyolult.

A kommandó némán hallgatta fejtegetésemet, és úgy tűnt, egyetértenelem velem: valóban így történhetett a dolog.

A doki megvakarta a feje búbját, és hozzám fordult.

- Csak azt nem értem, hogy... Végül is mi a fene az a szezám?

- Mag.

- Mag?

- Egy növénynek a magja. Benne van a szótárban.

- Na igen. A nyelvtudásom egy kissé hiányos - mondta elvörösödve a doktor.

- Figyeljete ide! - magyaráztam. - A fickó a bokrok közt lapult, és meghallotta, amint valamelyikünk kiejtette a száján a hangsort. S hogy megjegyyezze, általa ismert szavakat kellett behelyettesítenie, olyanokat, amelyek tartalmazzák a hangsort. Á-U-E-Á annyi, mint TÁRULJ, SZEZÁM. Világos?

- Világos - mondta a doktor. - Ezért nincs a két szónak így együtt sok értelme.

- Ezért - bólintottam. - A mi érzékelőnket viszont tökéletesen megtévesztette velem.

Ekkora már Var is magához tért, és igyekezett valamit visszanyerni elhullajtott tekintélyéből.
- Jó, a magyarázat elfogadható. Ez azonban csak az ügy egyik része. A másik az, hogy hogyan tovább? A tranzistorokat is és az óriási bütyköt is vissza kell szereznünk!

- Vissza is szerezzük - mondtam. - A fickó, azaz, a szerencsétlen halott - javítottam ki magam -, azt suttogta halála előtt, hogy az öccse tud valamit. Arra gyanakszom, hogy az öccse lesett ki bennünket. Aztán ő mondta el neki, mármint a halottnak - tettem hozzá.

- És hogy hívják az öccsét, valamint hol lakik? - kérdezte leplezetlen gúnnyal Var.
Ez volt az, amit én sem tudtam.

- Nem is lesz könnyű megtudni - mondtam a doktor, mintha egyenesen a gondolataimban olvasott volna. - Mégsem mehetünk be a városba, hogy kinyírtunk egy embert, már el is temettük, ki a testvére?

- Még kiáshatjuk - kockáztatta meg valaki.

- Nem kell kiásni - mondtam. - Van egy tervem. Mit gondoltok, mit csinál az illető, mármint a tolvaj a cuccainkkal?

- Azt nem tudom, csak azt, hogy én mit csinállok övele, ha elkapom! - fenyegetőzött Var.

- Kezdem már érteni! - csillant fel a doktor szeme, aki nyelvtudásbeli hiányosságai ellenére sem volt ostoba. - A gyémántokért feltétlenül vásárolni fog!

- Ez az! - mondtam. - így lehet elkapni! A fickó nyilván költekezni kezd, ahogy ez már lenni szokott. Új házat vesz magának, a feleségének bundát...

- Ebben a dög melegben? - kérdezte valaki hitetlenkedve.

- Csak a példa kedvéért mondtam - helyesbítettem -, ha nem azt, akkor valami mást. Esetleg hosszú fülű vagy púpos állatokat. Értitek már? Meg kell tudnunk, ki az, aki egyik napról a másikra meggazdagodott a városban.

Nagyjából mindenki egyetértett az elméletemmel. Második napirendi pontként a néprajzkutató elhagyott videokommunikátorának a kérdését tárgyaltuk meg. Arra a megállapításra jutottunk, hogy a városba küldendő nyomozók ez után is érdeklődni fognak, bár kétségtelen, hogy a kommunikátornak sokkal nehezebb lesz a nyomára bukkannunk, mint a tranzistoroknak. Persze csak abban az esetben, ha a megtaláló nem nyomkodja összevissza az oldalán lévő gombokat, mert akkor...

Ez utóbbi lehetőségre igyekeztem nem gondolni.

Néhány perc alatt összeállítottam a kommandót, s élére Tedut, egy igen ügyes és talpraesett biztonsági embert neveztem ki. Megbíztam őket, hogy azonnal induljanak, s a vörös folyadék töltőállomásán diszkréten érdeklődjenek a tettesek után.

Hosszasan és nyugtalanul néztem utánuk, amikor kifordultak a városba vezető útra. Lábaik nyomán könnyű porfelhők szálltak a magasba, ahol már ott ragyogott az egész galaktika.

Közte a Tejmur is, ahol a citrátbányák vannak.

Reggelig vártunk, anélkül hogy álom jött volna a szemünkre. S csak amikor a hajnal első sugarai felragyogtak a horizonton, merültünk könnyű álomba. Éppen csak annyira, hogy a kommandó közeledésére azonnal felriadjunk.

Tedu és a másik négy alig-alig vonszolta magát: karikás szemükön látszott, hogy nemcsak dolgoztak, hanem a töltőállomáson piros üzemanyagot - bort - is döntöttek magukba. Tedu ugyan kísérletet tett, hogy beszéljen, szavai azonban olyan zavarosak és fésületlenek voltak, hogy jobbnak láttam megszakítani a beszélgetést, és aludni küldtem őket.

Néhány perc múlva hangos hortyogás verte fel a környék csendjét.

Késő délutánra járt az idő, mire kialudtak magukat. Tedu bocsánatot kért, hogy kissé sokat töltöttek magukba a piros folyadékból, de másképpen nem ment az információszerzés. Hol ők itattak másokat, hol mások őket. S töltés közben megtudtak egyet s mást.

Feszülten figyeltük minden szavát, különösen Var.

Tedu elmondta, hogy él a városban egy fickó, aki egyik napról a másikra meggazdagodott. Saját szavai szerint egy dzsinn ajándékozta meg, tőle nyerte a gazdagságát. Mindenesetre

mindenütt gyémánttal fizet, sőt olyan különös fehér gyémántokat is mutatott, amelyeket még nem látott arrafelé senki.

- A tranzisztorkristályok! - ugrott fel Var.

- Úgy néz ki a dolog - mondta Tedu. - Ez a fickó a tegnapi napon vett magának egy karavánszerájt.

- Az meg mi a fene?

Mivel egyikünk sem tudta, a doki bement a barlangba, és megnézte az értelmező szótárt.

Kiderült, hogy olyan hely, ahol utazók húzzák meg magukat néhány éjszakára, hosszú fülű és púpos állataikkal együtt.

- Azonkívül... azt is beszéljük, hogy ennek a fickónak tegnap eltűnt a bátyja, aki különben gazdag ember volt. A felesége lőt-fut, óbégat és keresi. Senki nem tudja, hol lehet...

Var lehajtotta a fejét, és hallgatott.

- Hogy hívják a fickót, aki megvette a karavánszerájt? - kérdeztem.

- Valami Ali Babának - mondta Tedu. - Hülye egy név, nem?

Nem óhajtottam névtudományi vitába keveredni, inkább hallgattam, és azon törtem a fejem, hogyan tudnánk ettől az Ali Babától visszaszerezni a tranzistorokat.

- Aztán, sajnos, van még valami más is - mondta szomorkásán Tedu.

- Éspedig?

- Van egy másik fickó is...

- Miféle fickó?

- Úgy hívják, hogy Aladdin.

- Na és? Ő is tud a barlangunkról?

- Nem hiszem. Ali Baba a bátyján és esetleg a feleségén kívül nem mondta el senkinek.

- Hát akkor?

- Az a hír járja, hogy ennek az Aladdinnak van egy csodalámpája.

- Lámpája?

- Egy lámpaféle. Valahol találta. Ha megdörzsöli az oldalát, megjelenik egy óriási dzsinn, és beszél hozzá és mindenkihez, aki a közelükben van. Azt mondják, egy kosár pénzt keresett már azzal, hogy járja a várost, és az utcasarkokon fünek-fának mutogatja a dzsinnt.

- Nagy fehér gubu! - törtem ki. - A videokommunikátor!

- Ez az - bólintott Tedu szomorúan. - Erre gyanakodtam én is.

- Vissza kell szereznünk, akár csak a tranzistorokat! Hol lakik ez a fickó?

- Bárki megmutathatja - mondta Tedu. - Van valami ötleted?

Őszintén szólva még nem alakult ki egészen a fejemben a hadművelet terve, de már kapiskáltam valamit. Ha ez az Ali Baba vett magának egy karavánszerájt, akkor...

- Megvan! - csaptam a homlokomra. - Kell szereznünk egy karavánra való púpos állatot.

- Elmegyek és veszek - emelkedett fel Var.

- Nem! - intettem le. - Venni semmiképpen sem vehetünk, így is híre terjedhet, hogy néhány ismeretlen mindenért gyémánttal fizet. Előbb-utóbb felkeltjük a kíváncsiságukat, és nyomunkban lesz az egész város.

- Hát akkor?

- Lopunk egy karavánra való púpost.

Valamennyien elhűlve bámultak rám.

- Lopni? - suttogta a doki. - De hiszen ez ellentmond a törvénynek.

- A szükség törvényt bont - mondtam, nem mindennapi meggyőző erővel. - Az emberek imádnak lopni. Fel sem tűnik, ha megfűjünk egy karavánra való púpost. Legfeljebb azt hiszik, hogy rablók vagyunk. A negyven rabló!

A néprajzkutató lehajtotta a fejét.

- Nagy fehér gubu! Mibe keveredtem!

Persze mondhattam volna neki, hogy csak lassan a gubuzással, hiszen ő is benne van nyakig a

pocsolyában, de jó vezetőhöz illően hallgattam. Minek tetézni a bajt veszekedéssel, amikor úgysem segít semmit.

Ismét kialakítottam két kommandót: az egyiket magam vezettem, a másikat Varra bízta. Fél délutánt kötélvagdossággal töltöttünk, hogy tudjuk a púposokat mivel vezetni. A doki elkészítette a kábítószer-lövedékeket, ha szükség lenne rájuk, megtöltöttük a pisztolyokat, és ahogy leszállt az éjszaka, útnak indultunk. Púpos állatokat lopni. Mind a negyvenen. Bár a lopás szigorúan tiltva van a galaktika univerzális büntető törvénykönyvében, és gyakorlatunk sem volt benne valami sok, mégis rövid idő alatt összeszedtük az állatokat. Még a doktor altatólövedékeire sem volt szükség. A karavánt kísérő emberek ugyanis a töltőállomáson szorongtak, míg a púposok az eléjük vetett fűvet nyammogva, árván heverésztek a szerájok udvarain. A Hold az égen ragyogott, és a tájék hasonlatos volt az otthoniakhoz. Azzal a kivétellel persze, hogy itt csak egyetlen Hold ragyogott az égen. Vontatókötélre vettük a púposokat, és megpróbáltuk a barlanghoz hajtani őket, ami nem kis veszélyt okozott valamennyiünknek. Senkit ne tévesszen meg a púpos állatok jámbor, már-már ostobának tűnő képe. Rád vigyorognak, és amikor visszanevetsz rájuk, leköpnék vagy beléd rúgnak. Tipikusan erre a bolygóra való teremtmények.

Tervemnek megfelelően olyasforma edényeket is loptunk, amilyenekben a vizet - a fehér színű, folyékony üzemanyagot - szállítják az emberek. Var, mit tagadjam, kitűnően látta el a feladatát. Amikorra mi megfűjtük a púposokat, éppen kész lett az edények összeszedésével. Annyit gyűjtött össze, amennyi a tervünkhöz kellett. Pontosan harminckilencet.

Már-már indultunk volna visszafelé, amikor vérfagyasztó kalandban volt részünk. Azzal kezdődött, hogy a holdfényes, csendes utcák alighanem elaltatták az éberségünket, és másra sem figyeltünk, mint arra, hogy a púposok meg ne rúgjanak bennünket, és hogy össze ne törjék valahogyan a korsóedényeket, így történhetett, hogy a város közepe táján vigyázatlanul belefutottunk egy óriási embertömegbe. Mintha a város minden lakója ott tolongott volna a főtéren; asszonyok, gyerekek, egymás hegyen-hátán.

Megtorpantunk, és már-már parancsot adtam volna a csendes menekülésre, amikor észrevettem, hogy a lakosok ügyet sem vetnek ránk. Minden figyelmükkel egy férfi felé fordultak, aki a kör közepén állt, és tele szájjal magyarázott. Mivel valamennyien értettük az idevalósiak nyelvét, hamarosan összeszorult a torkunk a rémülettől. Még szerencse, hogy senki sem szólított meg bennünket.

Az embergyűrű közepén álló férfi egy fekete, hosszúkás tárgyat szorongatott a kezében, amiről első pillantásra kiderült, hogy nem más, mint a néprajzkutató elveszített telekommunikátora.

A férfi felemelte a telekommunikátort, és felmutatta, hogy mindenki jól láthassa.

- Itt van a csodalámpa a kezemben, emberek! Én mondom nektek, akit valamennyien ismertek, én, Aladdin! A dzsinnek maguk ajándékozták nekem, hogy mutassam meg az arcukat nektek. Rettenetesen rondák, de nem árthatnak nekünk! Salamon király, a szellemek ura pecsétet helyezett rájuk, és amíg a pecsét rajtuk van, ártalmatlanok. Egy tallér, emberek, és megmutatom nektek a legszörnyűbb máridot, akit valaha is a hátán hordott a föld. Csak egy tallér, emberek!

Az emberek lökdösődtek, morogtak, aztán innen is, onnan is kinyúlott egy kéz, és csengő fémpénzt ejtett Aladdin mellé, a földre helyezett turbánba. Néhány szempillantás alatt egészen csinos kis kupac emelkedett a turbán közepén.

Ekkor az a szemérmetlen fickó észrevett bennünket, és turbánját felemelve egészen a közelünkbe jött.

- Hát ti?! - rivallt ránk. - Akarjátok látni a máridot? A többiekre néztem, és bólintottam.

- Akkor fizess!

Intésemre Var a zsebébe nyúlt, és egy egészen kicsike gyémántot tett a fickó kezébe.

Aladdinnak kikerekedett a szeme, aztán villámgyorsan zsebébe süllyesztette a drágakövet.

- Lássátok a máridot!

Ezzel visszalépett a kör közepére, és magasba emelte a telekommunikátort. Ruhaujjával megdörzsölte az oldalát, amitől a kommunikátor begerjedt.

Itt rövid időre félbe kell szakítanom elbeszélésemet, és elmondani, hogy nyilván az esés vagy a gondatlan bánásmód következtében a kommunikátor bizonyos egységei kilazultak, zárlatok keletkeztek benne, és a dörzsölés nyomán fellépő dörzselektromosság működésbe hozta a készüléket. Működött is, egészen addig, ameddig az elektromosság hatása el nem múlt.

Ami ezután következett, őszinte rémülettel töltött el bennünket. A kommunikátor világitani kezdett, és mivel eredetileg maximumra volt állítva a vétel, minden, ami megjelent a közelében, az eredetinek tízszeresére nőtt. Jóságos, nagy fehér gubu!

Mondom, a készülék felvillant, aztán a tér közepén, eredetijének tízszeresére növe, megjelent Ruva, a Központi Kommunikációs Szolgálat ügyeletesének az alakja. Elkínzott arccal meredt a semmibe, és egész holografikus lényéből csak úgy sugárzott a szenvedés.

A tömeg felmordult és hátrahőkölt. Legszívesebben kereket oldottak volna, ha nem sajnálják a pénzüket. De sajnálták; ha már fizettek érte, végig is akarták nézni a cirkuszt.

Ruva, mondom, a semmibe meredt, és csak most figyeltem fel rá, hogy hálóruhában van, ami annyit jelentett, hogy éjnek évadján érte a hívás. Nem is csodálkoztam, hogy nem beszélt valami szépen a hívóval.

- Hát van neked lelked, te vadbarom?! - hallottam felháborodott hangját. Ellentétben a téren csodálkozókkal, én értettem is, hogy mit mond. - Legalább a hívójeledet mondd be, te idióta! Nem látod, hogy ingben-gatyában vagyok? Mi a fenét akarsz már megint?

- A marid! Énekel a marid! - zúgott a tömeg.

- Elegendem van belőled, és úgy feljelentelek a Tanácsnál, mint a sicc! - méltatlankodott a felháborodott ügyeletes. - Te pizszok kommunikátorbetyár! Már a harmadik éjszakámat teszed tönkre, te disznó! Hogy dőljön rád a galaktika!

Varra néztem, ő meg vissza rám. Ha nem lett volna tragikus a helyzet, jót nevtünk volna a felháborodott ügyeletesen.

Ruva még tátogott egy darabig, és ökleit rázta, a hangja azonban már nem szűrődött át a végtelen téren. A dörzselektromosság hatása kezdett elmúlni, és a hologram is egyre homályosodott.

Amikor végleg eltűnt, Aladdin meghajolt, és mint egy nagynevű színész, bezsebelte a tapsvihart és a turbánnyi pénzt. A tallérokat zsebre rakta, a turbánt pedig feltette a fejére.

- Holnap este ugyanitt leszek a csodalámpással - mondta, és kattanja alá rejtette a kommunikátort. - Ha érdekel benneteket a marid, gyertek újra ide ti is! Csak egyetlen tallér, és megcsodálhatjátok a máridot! Gyertek, gyertek!

Nyomott hangulatban hajtottuk a púposokat a barlanghoz. Ruva megjelenése honvággyal töltött el bennünket, már csak azért is, mert valahogy nem tudtuk feltalálni magunkat ezen a szerencsétlen objektumon. Akármibe is fogtunk eddig, kivétel nélkül balul ütött ki...

Meghánytuk-vetettük a tervemet, és a következőképpen döntöttünk: én magam leszek a karaván vezetője és hajtója egy személyben. Majd csak elboldogulok a púposokkal és a hosszú fülűekkel, amiket a halott hagyott hátra. A többiek belebújnak az edényekbe, és én lehajtom a karavánt Ali Baba karavánszerájához. Éjszaka, amikor már mindenki elaludt, kimászik a kommandó, és visszaszerzi a tranzistorokat.

Élénk vitát váltott ki, hogy mi legyen a néprajzkutató kommunikátorával. Var amellet kardoskodott, hogy szerezzük vissza azt is, én azonban más véleményen voltam. Felesleges újabb kockázatot vállalnunk a kommunikátorért, amely már úgysem működik rendesen.

Rövid idő. múlva úgyis felmondja a szolgálatot, nem jelentkezik többé Ruva, azaz a marid vagy a gubu. S bár szigorúan tilos idegen objektumon nem odavaló tárgyat hátrahagyni, miután már úgyis megsértettük az úrtörvények cirka felét, eggyel több vagy kevesebb törvénysértés úgysem nyom a latban. Vagy sikerül felszerelnünk a parabolatükröt, és akkor

senkit sem érdekelnek a törvénytörések, vagy mehetünk citrátot bányászni. Természetesen csökkentett fizetéssel.

Embereim engedelmesen bemásztak a korszokba, és felkerültek a púposok hátára.

Legutolsónak Var maradt, akit kénytelen voltam magam felrakni egy hosszú fülűre.

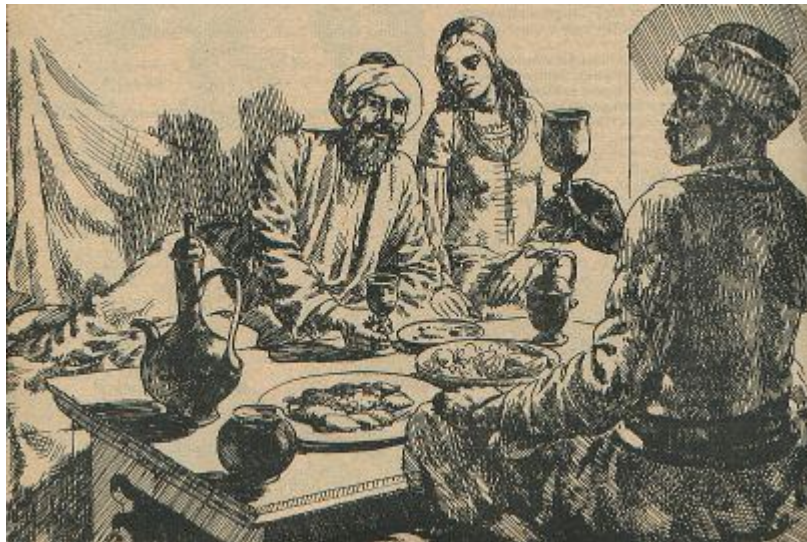
Megtöröltem homlokom, és útnak indultam velük a város felé.

Soha nem gondoltam, hogy ilyen nehéz ennyi dögöt egyedül hajtani. A púposokkal még elboldogultam volna, hanem a hosszú fülűek alaposan próbára tették az idegeimet. Néha minden ok nélkül megálltak, és el nem mozdultak volna a helyükről, bármit is csináltam velük. A végén már tüskés gallyal ütöttem őket - pedig ez is tilos! -, hiába. Ordítottak az ocsmányok, de nem mozdultak.

Mit volt mit tenni, kioktattam a kommandót, hogy a galaktika legszebb eredménye a türelem, és leheveredtem egy fa árnyékába. Megfogadtam, hogy nem járnak túl az eszemen a dögök. Mire felébredtem, a karavánnak nem volt se híre, se hamva. Jó órányi futás után értem csak utol, amint veszett iramban nyargalt a pusztában. Természetesen a várossal ellenkező irányban.

A korszokban zötykölődő kommandó se élő, se holt nem volt már, amikor utolértem őket. Var elhaló hangon kiáltozott, hogy szabadítsam ki őket, de még ha akartam, sem tudtam volna megtenni. Örültem, hogy egyáltalán mennek ezek a dögök. Nagy nehezen megfordítottam őket, és most már a város felé poroszkáltunk.

Porral befedve és holtfáradtan érkezünk meg a városba, és a púposok egyenesen Ali Baba szerájához himbálóztak. Úgy látszott, nem először pihenik ki ezen a helyen a fáradalmaikat.

Amikor besorjáztunk a szeráj udvarába, maga a fogadós, Ali Baba sietett elénk. Szép szál, nagy bajszú legény volt; arcán a hirtelen jómódba csöppent emberek biztonsága. Meghajolt előttem, és a Próféta áldását kérte rám. Én is rá. Erre karon fogott, bevezetett a házába, leültetett, s annyi finom ételt és folyékony üzemanyagot hordatott elém, hogy majd beleszédültem. Fájó szívvel gondoltam a korszokban kucorgó kommandóra, de nem tehettem egyelőre semmit. Meg kellett várnom az éjszakát.

Valahonnan egy lefátyolozott leányzó is került az asztalhoz, aki fájdalmas énekeket énekelt a fülemben.

A folyékony üzemanyagból csak mérsékelten fogyasztottam, pedig Ali Baba egyre kínálgatott. A végén kénytelen voltam azt a látszatot kelteni, hogy elnyomott a buzgóság. Házigazdám ekkor intett a lánynak, aki beszüntette a zenét, és eltűnt. Házigazdám elfújta a lámpát, és én egyedül maradtam a sötétben.

Vártam egy ideig, aztán elhatároztam, hogy megpróbálom felderíteni, hol őrizheti a kincseit. Mivel azonban a házban még mindig mocorgóit valaki, kénytelen voltam tovább várni. Itteni idő szerint éjfél felé járhatott, mire minden elnyugodott.

Kezembe vettem a sugárvetőt, és óvatosan előretartva kilopakodtam a folyosóra. Jobbról és balról is szobák nyíltak, egyikből-másikból hangos szuszogás és hortyogás szűrődött ki. Nagy fehér gubu, merre őrizheti a kincseit a fickó?

Már a folyosó vége felé járhattam, amikor az egyik ajtó takaró függöny mögül halk beszéd foszlánya szűrődött felém. A függönyhöz lapultam, és belestem a szobába. Odabenn, egy díszes szőnyegen Ali Baba ült a leányzóval, aki azokat a szomorú dalokat énekelte. Ali Baba szaporán húzogatta a piros üzemanyagot tartalmazó kancsót, és már meglehetősen keresztbe álltak tőle a szemei.

- Látod, lányom, ragyogóan megy az üzlet! - dünnyögte, és összedörzsölte a tenyerét. - Mit gondolsz, mi lehet ezekben a korszokban? Hányat is számoltál, lányom?

- Harminckilencet - mondta a lány.

- De hát mi lehet bennük? - ismételte meg a kérdést Ali Baba. - Mi lehet bennük, Mardzsána? Allahra, mi lehet bennük, leányom? Ha finom minőségű olaj lenne... Hukk! Megyek és megnézem. Eressz, Mardzsána!

Annyi időm maradt csak, hogy elrejtőzzek egy másik ajtó függönye mögött. Ali Baba kilépett az ajtón, és eltűnt a földszintre vezető lépcső aljában:

Ismét elfogott a félelem. Nagy fehér gubu! Mit tegyek?

Mardzsána azonban megoldotta minden problémámat. Amikor Ali Baba kitántorgott az ajtón, a lány elfintorította az arcát, és egészen gusztustalanul a házigazda után köpött.

- Te részeges, fukar disznó! Most az egyszer a kezemben vagy!

Ezzel kinyújtotta az öklét, kinyitotta, éppen akkor, amikor benéztem a függöny mögül.

Olajosbarna tenyerén egy aprócska kulcs csillogott.

- Csakhogy megnyílik előttem is a mennyország kapuja! Bottal ütheted a gyémántjaidat, te piszok!

Ezzel felkapott egy fáklyát, és felém igyekezett. Idejében kitértem előle, majd követtem, ahogy ideges léptekkel végigfutott a folyosón. Csak a házigazda kincseskamrájának a kulcsa lehetett, ami ott hevert a tenyerén.

Már-már hálát adtam gubunak, amikor minden várakozásom ellenére rosszra fordultak a dolgok. De még milyen rosszra!

A lány megállt egy első emeleti ajtó előtt, beleillesztette a zárba a kulcsot, és még annyi fáradságot sem vett, hogy becsukja maga mögött az ajtót.

Bedugtam a fejem a szobába, és amit ott láttam, meghaladta legrosszabb elképzeléseimet is. Mesterséges gyémántjaink gondos kis kupacokba rendezve heverték a szőnyegeken, s a kupacok olyannyira egyformák voltak, hogy biztos voltam benne, ügyes kis mérlegen mérte szét őket a tolvaj.

Amikor aztán továbbmerészkedett a szemem, majd felkiáltottam fájdalommban. A leghátulso sarokban, félig a fáklya árnyékában tornyosultak a tranzistorok, összetörve, kristályok nélkül. Mint kövüktől megfosztott ékköckeretek néztek velem szembe szemrehányón és tehetetlenül.

De ez még mind semmi volt ahhoz képest, ami a másik sarokban tűnt a szemembe. Ott hevert az óriási bütykös tranzistor darabokra törve. Az óriás kristályok nem voltak sehol, azaz ott voltak a kupacokban, szétvagdálva. Csak egy pillantás, és felmértem mindent. Ezekből a roncsokból soha, de soha nem tudjuk létrehozni a nagy parabolatükröt! Soha, semmilyen módszerrel!

A lány letérdelt, és tömni kezdte a gyémántokat a ruhájába. Itt volt az alkalom, hogy véget vessek a kommandó-akciónak.

Lelopóztam a lépcsőn, egészen az istállóig. A púpos állatok békésen csámcsogtak, különben

csend volt mindenütt. Óvatosan odaléptem Var korsajához, és megütöttem az oldalát.

- Hé! Var! Minden rendben?

- Nagy fehér gubu! Csakhogy itt vagy... Azt hittem, elpusztulunk valamennyien.

- Mi történt, Var?

- Borzalmas... Egyszerűen borzalmas. Nem tudom, a többiek élnek-e még ebben a forráságban.

Gyorsan megvertem egy másik korsó oldalát is, de értelmes szavak helyett csak valami meghatározhatatlan morgás szűrődött a fülembe.

- Én teljesen kikészültem - mondta Var. - Azt hiszem, nem is tudom folytatni az akciót. Idejött az a fickó, Ali Baba, vagy hogy a fenébe hívják, és... megpróbált kiborítani. Majdnem kiestem az edényből. Káromkodott, hogy nem olaj van a korsókban. Te érted ezt?

- Értem - bólintottam. - Majd később elmagyarázom.

- Ezután meg... Jóságos gubu, hogy is mondjam? A fáradt üzemanyagját rácsorgatta a fejemre. Még most is nedves vagyok tőle, és bűzlök, mint egy szeméttároló. Én persze tiltakoztam, és elküldtem az anyjába...

Megdermedtem a rémülettől.

- Tiltakoztál?

- Elvesztettem az idegeim felett az uralmat - nyafogott büntudatosan Var. - Nem tudtam lakatot tenni a számra.

- És... a fickó? Ali Baba? - kérdeztem, és éreztem hogy gombóc nő a torkomban a rémülettől.

- Elfutott - mondta Var. - Hé! Te meg hova rohansz? Szabadíts ki azonnal!

Ekkor már futottam, ahogy lábaim bírták, hogy megtudjam, mit tervez Ali Baba. Egyáltalán észrevett-e valamit is a történetekből?

Persze hogy észrevett. Nem ivott még annyit a vörös színű üzemanyagból, hogy ne hallotta volna meg Var dühödt kifakadását. Éppen-csak el tudtam rejtőzni egy függöny mögött, amikor a folyosó kanyarulatán túlról meghallottam a hangját.

- Allahra mondom, Mardzsána, dzsinnek vannak a korsókban ... Hallottam a hangukat!

A lány dühösen felnevetett.

- Dzsinnnek az eszed tokját! Ha dzsinnnek lennének, nem tűnt volna el a vendéged. Nem a saját szemeddel láttad, hogy nincs a szobájában? Nem dzsinnnek ők, hanem a negyven rabló, akikről az egész város beszél. Akik gyémántokat osztogatnak... és akiknek a barlangját kifosztottad, te szerencsétlen! Most pedig idejöttek, hogy visszavigyék a kincseiket... Meg kell ölnünk őket, Ali Baba!

- De hát... hogyan? - motyogta a férfi.

- Azt hiszem, benn kuksolnak a korsókban, és csak arra várnak, hogy a vezérük kiengedje őket. Csakhogy a vezér, úgy látszik, eltévedt a szerájban. Gyorsan kell cselekednünk, Ali Baba! Úzzük messzire őket!

- Úzzük, lányom, úzzük, de hogyan?! - sápítózott a házigazda.

- Erős fűszerrel - mondta gonoszul a lány. - Be a fenekükbe, és zutty!

- Ez nagyon jó ötlet, Mardzsána - derült fel a házigazda képe. - Vigye el őket az ördög! Fogalmam sem volt, hogy mi az a fűszer, és hogyan jön valakinek a fenekéhez, de amikor eltűntek az orrom elől, hanyatt-homlok rohantam vissza a többiekhez. Vesztemre, mert eltévedtem a teljesen egyforma folyosókon, és amikor végre megtaláltam a helyes utat, és lelopóztam az udvarra, a lány és Ali Baba már a púpos állatok mellett voltak, s a lány egy tányérféle edényt tartott a kezében. Ali Baba egy kis ezüstkancsóból belelöttyentett valamit, és felvihogott.

- Úgy kell nektek, ördögfajzatok! Ezt kapjátok, nem a gyémántjaimat!

A lány belenyúlt a tányérba, majd sorban odament valamennyi púpos állat és hosszú fülű hátuljához. Felemelte a farkukat, és oda, ahol a fel nem használt üzemanyagot szokták kiereszteni, belegyömöszölt egy maroknyit a keverékből.

Az állatok bambán néztek, csak a púposok szájában állt meg az üzemanyag, amit megállás nélkül rágtak.

Amikor befejezték tevékenységüket, kinyitották a kaput, és felléptek a lépcsőre, mintha attól félnének, hogy az állatok kárt tesznek bennük. Sejtettem ugyan, hogy valami nagy disznóság lehet a dologban, de nem avatkozhattam közbe.

Hirtelen az egyik hosszú fülű felcsapta a farkát a levegőbe, és óriásit ordított. Ali Baba és az a kegyetlen néember a hasát fogta, és úgy röhögött, hogy majd leszakadt a szeráj teteje.

Néhány pillanat múlva valamennyi állat ordított: a nagy fülűek és a púposok is. Aztán egyszerre csak elszabadult a pokol. Köteleiket tépve-szaggatva rohantak a kijárat felé, miközben pillanatra sem szünetelt fájdalmas ordításuk. A korszók vad táncot jártak az oldalukon, és én mélyen át tudtam érezni a kommandó tagjainak fájdalmát, amint se élve, se holtan ott zötykölődtek az agyagkorszókba zárva.

Arra emlékszem még, hogy magam is rohanni kezdtem a megvadult karaván után, és futtomban leköttem Ali Babát. Elismerem, gyenge kis bosszú volt, de momentán nem tehettem mást.

Két napba tellett, amíg összefogdostam a megvadult állatokat. Legtöbbjük nyomára kétségbeesett ordításuk vezetett. Ezek a szerencsétlenek a fűvön vagy a homokban ültek, és megpróbálták megszabadulni a hátsó részükbe dugott varázsszertől. Nem volt egyszerű megközelíteni őket. Ha megláttak, rúgtak, haraptak, és nem engedtek közel magukhoz.

Nyilván azt hitték a szerencsétlenek, hogy én vagyok fájdalmuk okozója.

Két nehéz és gyötrelmes nap után végre ismét útban voltunk a barlang felé. Néhányan, az egészségesebbek, a betegeket vittük a hátunkon, hiszen nem volt már állatunk egy sem. Ha a Galaktikus Tanács látott volna bennünket, azonnal felmentett volna a további munka alól.

Olyanok voltunk, mint a vert sereg, akiket a cukarrók téptek meg a H-12-es objektumon.

A doktor is rettenetesen ki volt nyiffanva, mégis éjt nappallá téve dolgozott, amíg úgy-ahogy sikerült lelket verni belénk. A harmadik napon aztán készen álltunk, hogy megtanácskozzuk a jövőt.

Én magam, akinek a fizikumát csak alig vették igénybe az elmúlt események, egész idő alatt a fejemet törtem, hogy hogyan tovább. A parabolatükröt nem tudjuk felállítani, az világos.

Adjunk fel hát mindent, és irány a citrátbánya?

Ezenkívül még az is izgatott, hogy mi lesz, ha a városiak tudomást szereznek rólunk. Hogy negyven rabló rejtőzik egy városszéli barlangban...

Töprengésemnek Tedu vetett véget. Mint az örült rohant ki a barlang száján a fák alá, ahol a harmadik nap délutánján gondolataimba merülve heverésztem.

- Megszüntették! Illetve... el sem kezdik! Felültem, és azt hittem, hogy megkergült.

- Mit szüntettek meg?! - kiáltottam rá, majd elkaptam, és megráztam a vállát.

Tedu üveges szemekkel nézett a szemembe, és arcán valami galaktikán túli öröm ült.

- Most kaptam az üzenetet! - nyögte, mielőtt összeesett volna. - Értesítést kaptunk, hogy... az Inváziót elhalasztották... Azonnal vissza kell térnünk... és meg kell semmisítenünk... a parabolatükröt... és nem megyünk... citrátot bányászni...

Amikor már minden készen állt az indulásra, és a járgány a pálmafák árnyékában pihent, Var átalakította az automatikát. Az ajtót nem volt időnk leszerelni, így olyanná tettük a sziklafalat, amilyen érkezésünk előtt lehetett. Az automatika azután már csak meghatározott számkódjellel nyílt, amit csak mi tudtunk volna kinyitni.

Nekünk azonban eszünkbe sem jutott.

Miután így elintéztük a dolgunkat, biztosak lehettünk benne, hogy soha többé, amíg csak vissza nem térünk, senki sem tudja kinyitni a barlang ajtaját. Akármit is kiabál a szikla felé fordulva.

Beszálltunk a járgányba, és utoljára végigpillantottunk a tájon. Ekkor Var hátradőlt a

székében, és felém emelte a mutatóujját.

- Indulás! TÁRULJ, SZEZÁM! Aztán rákapcsolt a hipersebességre.

Több évvel ezután történt, hogy váratlanul a Biztonsági Szolgálat központjába hívtak.

- Csak nincs valami baj? - faggattam kísérőmet, pedig tudtam, hogy a biztonsági emberek nem szívesen koptatják feleslegesen a szájukat.

Ez a pasas azonban, úgy látszik, mégiscsak kivétel lehetett, mert kelletlenül bár, de mégiscsak válaszolt.

- Nem hinném - mondta. - Alighanem behoztak valahonnan valami fickót.

- És miért éppen engem hívatnak?

Erre már csak szótlán megrázta a fejét.

A Központban meglehetősen zűrzavar uralkodott. A főnök, a nemzetközi mentés főnöke, a néprajzi főnök is ott toporogtak egy szobában, amikor beléptem az ajtón. Mögöttük, csaknem egészen eltakarva egy emberi alak ült egy széken, és jóízűen falatozott.

Amikor szétnyílt előttem a kíváncsiskodók fala, és végre szemtől szembe álltam vele, felkiáltottam a meglepetéstől.

Szindbád volt, a földi utazó.

Rám nézett, és úgy látszott, megismert. Letette a tubust, amit a kezében tartott, és örömteli ölelésre tárta a karját.

- Ó, te vagy az, dzsinnek királya? Látod, ismét az országokba jutottam... Mondd, nem tudnád megparancsolni az alattvalóidnak, hogy valami normális ételt adjanak? Olyan ez az ízé, mint a csecsemőkaka.

Éreztem, hogy forogni kezd velem a világ.

- Honnan a fenéből szereztétek? - fordultam a biztonsági főnök felé.

- A te objektumodról - mondta. - Véletlenül arra repült egy ellenőrző kommandó, ez a fickó pedig éppen életveszélyben volt. A törvény szerint meg kellett mentenünk.

- Életveszélyben? - csodálkoztam.

A főnök bólintott.

- Képzeljétek, a marhája valami óriási húsdarabot kötött magára, hogy egy sas felkaphassa, és elrepülhessen vele. A gubu se tudja, hova akart eljutni! Egyszerűen nem értjük ezeket a fickókat azon a bolygón... Ha talán ismernénk a saját múltunkat! Apropos, ha már nyelvtanfolyamokat indítottatok, hogy megtanuljunk a nyelvüket, nem kéne olyanokat is kiképeznünk, akik a mi saját múltunkat kutatják? A gyerekek esetleg vizsgálhatnának is belőle az iskolában. Ha a saját múltunkat már megismertük, talán könnyebben eligazodunk ezeken is. Mindenesetre a sas már-már lezuhant, és mi kénytelenek voltunk a hajóra venni a fickót.

- Jó, jó - békétlenkedtem. - De miért nem hagytátok odalenn?

- A szupernóva miatt - szólt közbe az illetékes kommandó parancsnoka. - Azonnal vissza kellett térnünk hipersebességgel. Kénytelenek voltunk magunkkal hozni. Téged kérünk, hogy mit csináljunk vele?

- Vigyétek vissza! - mondtam nyugodtan. - Ha jól tudom, a szupernóva már nem veszélyes. Szindbádhhoz fordultam, és olyan mogorva képet vágtam, amelyet csak tudtam.

- Most az egyszer még megbocsátunk, Szindbád - mondtam -, és a dzsinnek országából visszajuttatunk az ízé... Földre. De ha még egyszer a kezünkbe kerülsz...!

Aztán olyan mozdulatot tettem, mint amikor valakinek kicsavarják a nyakát.

Szindbád felugrott, és amikor távozni akartam, megragadta egyik kezemet.

- Hé! Csak nem hagysz üres kézzel elmenni?! Hiszen minden vagyonom ott volt a sas hátán! Ó, szentséges máridok, ne juttassatok koldusbotra! Ha a Földre érek, mindenkinek elmondom, hogy a hatalmas dzsinnek taszítottak koldussorba. Vége a jó híreteknek, annyi szent!

- Mit akar a fickó? - bámult rám a biztonsági főnök.

Mikor lefordítottam neki Szindbád szavait, csak hápogni tudott a felháborodástól.

- De hiszen ez... ez... zsarolás! A Tanács főnöke azonban más véleményen volt. Csak legyintett, és mielőtt még elment volna, felénk fordult.

- A fenébe is... adjatok neki egy-két zsák mesterséges gyémántot! A végén még valóban rossz hírünket kelti!

Szindbádöt visszavitték az objektumra, én pedig hazamentem. Lefekvés előtt előkerestem két év előtti naplóm, és beleolvastam. Amikor odaértem, hogy véleményem szerint Szindbád objektuma lakóinak legjellemzőbb tulajdonsága a pofátlanság, elővettem lézerirónomat, és vastagon aláhúztam a mondatot.

Aztán eloltottam a kristályfényt, és lefeküdtem aludni.